

telében 200 °C-nyi hőmérsékletben még élve maradjon.

Miért lehetetlenségek ezek? — Azért, mert a természet megmásíthatatlan törvényeivel homlokegyenest ellenkeznek. *Ellenben minden, ami ezekkel a törvényekkel nem ellenkezik, lehetséges.*

És a természettudomány embere mindent, ami fizikailag lehetséges, vagyis — értsük meg jól! — ami a fizikai törvényekkel nem ellenkezik, elérhetőnek kénytelen tartani. Mivel pedig a természettudomány semmi után sem töri magát, semmit sem igyekszik megvalósítani, ami a világegyetemen uralkodó törvényekkel ellenkezik, ennél fogva az emberiség javára irányuló minden törekvésének előbb vagy utóbb beálló sikeréről meg is van győződve.

Ebben az értelemben nincs rája nézve utópia és ebben az értelemben, ezen az alapon, a legvakmerőbb reformátor.

Az emberiség szebb jövőjében csak egy fórum bizik föltétlenül, csak egy fórum tartja ezt a jövőt olyan ragyogónak, minőnek a hétköznapi emberek nem is álmodják, — és ez a fórum a természettudomány. Az évről-évre sűrűbben kínáló tapasztalatok igazolják is ezeket a reményeket és a laikus előtt ma még jóformán hihetetleneknek látszó csodálatos vívmányok bekövetkezése a beavatottak előtt csak idő kérdése.

A természettudósok közt a messze-

Alkonypír.

*Oly hallgataz, borongó,
Oly bús a rengeteg,
Mint a reményfosztott,
Tépődő nagy beteg.*

*De azért türi büszkén
S fájdalma szóttalan;
Panasz-szava se hangzik,
Hogy fénye oda van.*

*Csak néha hull az ágról
Fehér, friss hótömeg.
Ilyenkor tán az erdő
Fagyott könyve pereg . . .*

*Im, alkonyul. Az égbolt
Ölt tiszta rózsaszínt.
Úgy tűnik, a magasból
Milliónyi rózsza int.*

*A sok virágzó rózsza,
Mit elrabolt a tél,
Tán mind az égbe szállott,
Tán onnan int, beszél.*

*Minthogyha a bús erdőt
Biztatnák édesen:
Hozzád újból leszállunk
Tavaszi éjjelen.*

*A biztatást megérti
A néma rengeteg,
Szellő csókolja arczon
S hűlt szíve megremeg.*

Feteki Sándor.

látó magasabb értelmek meg vannak győződve arról, hogy az emberiség mindent, ami után szíve rejtekében eped és sóvárog, el fogja érni és meg fog valósítani. És épen ez a vakmerőnek látszó, de mégis biztos tudat lett napjainkban a természettudományok legnagyobb erejévé és a köznép által eddig lehetetleneknek tartott dolgok kategóriája a fizika, khémia és az élettan napról-napra intenzívebbé váló sugarai alatt egyre kisebb és kisebb csoporttá zsugorodik össze.

Mit mondtak volna őseink arról, ki jóslatképen hirdetni merete volna, hogy valamikor nemesak egyik városból a másikba, egyik országból a másikba, hanem a tengeren át is — tengerfenékre rakott kábel révén beszélgethetünk ismerőseinkkel? Mit mondtak volna arról, aki olyasmit mert volna nyilvánosan jóslni, hogy eljön majd valamikor olyan idő is, melyben az emberi beszédet, éneket örök időkre meg lehet őrizni és hogy az ősapák hangja az élő beszéd egész közvetlenségével fog megszólalni a késő dédunokák előtt? Biztos, hogy örültnek nyílánították volna, még hivatalosan is. Épen olyan képtelenségnek látszott volna akkor az, (ha ugyan akadt volna ember, aki ilyesmire gondolni mert volna), hogy egy pillanat alatt lerajzoltathassunk egész nagy nyüzsgő-mozgó embertömeget, sőt még egy szétrobbanó bombát is, épen abban a pillanatban,

A rab-király szabadon.

(Fantasztikus állatregény.)

Irta: **Bárony István.**

(11. folytatás.)

Gyanus jelek.

Az égő nád szagát azután napról-napra érezték a rengeteg erdőben lakó „szabadok“.

A levegő tele volt füsttel s már nem is lehetett tudni, melyik felhő igazi az égen és melyik van parázni a földön.

nyí koromszemcsékből, amiknek a milliárdját egybegyűrve hajsztolta maga előtt a végtelenség útjain a szél.

Valami történt odalent a síkon, ami nyugtalanságot keltett mindenfelé. Az éjszakák félig-meddig nappalokká váltak az állandó fényesség miatt, ami az égjáról élesen verődik vissza s ami olyan volt, minha tíz nap akarna felkelni, kibújni a szemhatár mögül, de nem bírta.

Ott a pokol tüze égett, olthatatlanul.

A zaklatott, holtra rémült ember nem tudott magán másképen segíteni: felgyújtotta a nádrengeteget, hogy kiüldözze belőle a szörnyű rémet, az emberevő tigrist, amely ott választott volt magának lakást s onnan rendezte borzalmas kirohanásait a falvak környékére, a védtelen, kétségbeesett pásztornépre. A szárnyasok legkönnyebben hozhatták a híreket, hogy mi történik a pusztaságon. Villám minden hajnalban azzal indult el az őserdő széléről, hogy egy óra múlva

ittthon lesz és jelenti a királynak: mi ujság, mikor lesz már vége a korombúznak, amit a Felség orra sehogy sem tudott megszokni. De bizony a sólymot nem látták estig az erdő urai, ha egyszer elragadta a vadászszennvedély, amelynek alárendelt mindent. Hiába indult hazafelé, hogy a legújabb tapasztalatokról számot adjon: a kétségbeesetten röpködő, jajgató, szakadatlanul mozgó lápi madarak látása megrészegítette. Dózsolt a gyilkolás gyönyörében s egyik bibiczet a másik után vagdosta le a levegő hullámai közül.

Gonosz, a héja, maga is megsokalta, amiben nyilván nem kis része volt az irigységnek. Hisz ez a szárnyas hiéna minden nagy ügyessége mellett sem tudhat méltó vetélytársa lenni a sólyomnak, amely akkor kerít magának zsákmányt, amely perczen akar. A sólyom annyi, mint a czikázó villám; vágása akár a hasogató menykőcsapás. Ő maga is tudja ezt s inkább nem támadja a földön ülő madarat, nehogy amint lecsap reá, önmagát törje össze zuhanása tüzezzével s ellenállhatatlanságával. Alig hallotta Gonosz, hogy a király nyugtalankodik, leszólt hozzá: — Villámot várod! azt ugyan várhatod. Bibiczekre meg gémekekre vadászik. Kisebb gondja is nagyobb ilyenkor, semhogy veled törődjék. Majd megjön este, jóllakva, kifáradva; — akkor talán leereszkedik, hogy szóba álljon veled.

Szultánt ez a fitymáló, ingerkedő beszéd kihozta sodrából. Dübörgő hörgéshez hasonló hangon ordított fel: — Hol van Vitéz? Hívjátok ide nekem a kollégámat!

Vitéz, a sas, csudálkozva értesült koronás barátja izgatottságáról s nagy körívben ereszkedett le egy óriás főtgyre, amely alatt az oroszán hűsölt. — Mi baja az afrikai hősnek? kérdezte barátságos hangon.